

GEBROKEN PASSIE

Leesexemplaar

LOTTE LEENAERTS

**GEBROKEN
PASSIE**

P E L C K M A N S

*Voor mijn grote liefde Stijn,
die behoorlijk op zijn tenen getrapt zou zijn
als een boek met 'passie' in de titel
niet aan hem werd opgedragen.*

Leesexemplaar

PROLOOG

Zoersel, donderdag 20 februari, 18.07 uur

‘Ik ben thuis!’ riep ze tegen de lege woonkamer. Haar opgewekte aankondiging werd onthaald op stilte. Donderdag was de enige dag in de week dat ze niet verwelkomd werd door geuren die haar deden watertanden en een vrolijke groet vanuit de keuken.

Maar vandaag had ze er niet bij stilgestaan dat het donderdag was. De laatste tijd leken de dagen door elkaar te lopen. Voor één keer vond ze het niet erg dat ze alleen was. Misschien was het de oververmoeidheid die sprak, maar op dit moment zou ze een moord plegen voor een uurtje ongestoord weken in een warm bad. Figuurlijk dan. Ondanks alles moest ze glimlachen en ze trapte haar schoenen uit voordat ze richting de badkamer liep. Misschien dat het hete water de spieren in haar schouders los kon krijgen. Ze dacht aan de handen die haar schouders gisteren zo vakkundig gekneet hadden dat ze de knopen in geen tijd weggemasseed hadden en zuchtte bijna luidop bij de gedachte alleen. Een massage zou meer effect hebben dan een bad, maar dat zat er vandaag niet in. Hoe graag ze het allebei ook gewild hadden.

Ze drukte de knop in de bodem van het bad in, zodat het water niet kon weglopen, en zette de kraan open op de heetste stand. De ruimte vulde zich al snel met mist en de spiegel dampte aan, waardoor ze zichzelf niet meer kon zien. Ze trok haar kleren uit en wierp ze achteloos in de richting van de

wasmand. In haar ondergoed keek ze naar het kolkende water dat nog maar amper enkele centimeters hoog kwam.

Ze dacht aan de doos veel te dure badbruisballen die ze van haar vader had gekregen voor kerst. Dat ze niet vaker dan drie keer per jaar in bad ging, had hij gemakshalve over het hoofd gezien. Ze opende het kartonnen doosje. Alle twaalf de bruisballen zaten er nog in. Ze liet haar vingers over de stickertjes glijden waarop de verschillende geuren vermeld stonden. Uiteindelijk koos ze een hemelsblauw exemplaar uit dat naar proper wasgoed zou moeten ruiken en prutste het dunne papiertje dat eromheen zat los. Ze legde het ding op de rand van het bad. Ze schatte dat het water inmiddels tot halverwege haar kuiten zou komen als ze in het bad zou gaan staan, en besloot dat ze nog wel even de tijd had om haar speaker te zoeken.

Toen ze terug in de badkamer kwam, draaide ze aan de knop, zodat de badkuip aangevuld werd met kouder water. Heet was goed, maar ze wilde haar huid nu ook weer niet verschroeien.

Ze scrolde door haar verschillende playlists en koos er uiteindelijk eentje uit die een combinatie van klassiekers en meezingers bevatte. Heupwiegend op een nummer van Dire Straits liet ze de bruisbal in het water glijden. Nadat ook haar ondergoed naast de wasmand was beland, liet ze zich in het water zakken. Haar benen staken amper af tegen het wit van de badkuip. Ze voelde de bruisbal tegen haar knieholte botsen en sloot haar ogen.

Een uurtje, niet langer. En dan zou ze de overgebleven stukken pizza van gisteren opwarmen.

Het uurtje werd uiteindelijk amper een halfuur. De eerste tien minuten vond ze het water te warm, en daarna te koud. Om de vele liters toch niet te verspillen, had ze zichzelf ver-

plicht om minstens een halfuur te blijven liggen. Alleen had ze geen horloge gedragen en lag haar telefoon te ver om daar de tijd op te kunnen checken. Acht liedjes, zo lang had ze het uitgehouden.

Loom trok ze haar pyjama aan. Nog zo'n topcadeau van haar ouders. Deze keer voor haar verjaardag. Al moest ze toegeven dat het verreweg de meest comfortabele pyjama was die ze in haar kast had liggen.

Ze stak haar voeten in haar pluizige pantoffels en onderdrukte een geeuw. Als haar honger haar niet naar de keuken had gedreven, was ze rechtstreeks in haar bed gekropen.

De drie stukken pizza lagen op een bordje midden in de koelkast.

De microgolfoven was de snelste optie, maar dan zou de pizza zompig worden. Voor de oven had ze geen geduld, dus haalde ze een pan uit de kast en schikte de punten zo dat ze er allemaal tegelijk in pasten. Ze zette het vuur laag en draaide zich om om een klein potje met water te kunnen vullen, zodat ze af en toe enkele druppeltjes bij in de pan kon laten vallen.

Voor ze wat van het water rond de pizzapunten kon gieten, begon de telefoon op het aanrecht te rinkelen. Ze wilde het gesprek wegduwen, tot ze zag dat het haar baas was.

Ze keek naar de pantoffels aan haar voeten en bad dat hij niet belde om te zeggen dat ze dringend moest terugkomen.

Ze sleepte het groene icoontje opzij om de oproep te beantwoorden, maar kreeg de kans niet om de beller te begroeten. De paniek in zijn stem deed haar bevriezen, terwijl zijn ratelende uitleg een vlammeende angst in haar deed oplaaien. Zonder aarzelen deed ze wat hij van haar vroeg, en draaide zich naar de deur die naar de hal leidde.

Haar hand, die ze al half had uitgestoken, klaar om de deur op slot te draaien, viel nutteloos naast haar zij.

Een koude druppel badwater maakte zich los van haar

haarpunten en liep langs haar ruggengraat naar beneden. Haar binnenste veranderde in ijs toen ze zag dat de deur van haar appartement op een kier stond.

Ze probeerde minder gealarmeerd te klinken dan ze zich voelde.

‘Oh, ik begrijp het helemaal, hoor’, zei ze geforceerd opgewekt.

Haar stem trilde.

‘Ik vrees alleen dat het daar een beetje te laat voor is.’

1

Bijna drie weken eerder

Merksplas, zondag 2 februari, 19.29 uur

‘Wat een joekel’, floot Margot bewonderend.

Jade keek naar de peervormige peper- en zoutdiamant aan haar ringvinger. Ze had zich voorgenomen om het gesprek eerst rustig op gang te laten komen vooraleer ze zogezegd terloops haar recente verloving zou vermelden, maar Margot had wel een punt. De ring die David voor haar had uitgezocht was zo opvallend dat eerst over koetjes en kalfjes praten geen optie was.

‘Wanneer is dit gebeurd? Hoe heeft hij het gevraagd? Waar heeft hij het gevraagd? Zag je het aankomen? Was het romantisch?’ vuurde Margot de vragen in sneltempo op haar af. Ze was inmiddels getransformeerd tot een menselijke stuitbal en Oliver legde geamuseerd een hand op haar rug om haar tot bedaren te brengen. Oliver had niet de benauwde uitdrukking op zijn gezicht die ze de komende weken wel vaker verwachtte te zien bij partners van haar ongetrouwde vriendinnen. Ze had het vaak genoeg gezien. Mannen die wit wegtrokken en moesten slikken wanneer er weer maar eens een verlovingsring onder de neus van hun vriendin werd geschoven. Oliver vertoonde geen enkel teken van ongemakkelijkheid. Integendeel. In plaats van David flauw te verkondigen dat hij zijn eigen doodvonnis had getekend of

iets dergelijks, klopte hij hem goedkeurend op zijn schouder en wenste hun proficiat. Hij slaagde erin om Margot weer op haar stoel te krijgen en Jade en David namen tegenover hen plaats.

‘Dus?’ vroeg Margot, rustiger nu. Ze nam Jades hand vast en trok die naar zich toe. ‘Mooi, zeg. Speciaal ook. Heb je die helemaal zelf gekozen?’

Haar vraag was aan David gericht, die knikte. Meer hoefde hij niet te zeggen. Met zijn keuze van haar ring bevestigde hij voor de zoveelste keer wat Jade allang wist: dat hij haar door en door kende. Met de vingertop van haar rechterwijsvinger volgde ze de puntige vorm van de diamant, die veilig ingekapseld zat in een roségouden omkasting. De ring zat nog geen achtenveertig uur om haar vinger en toch voelde het al alsof ze nooit anders had geweten.

Een ober reikte haar een menukaart aan en haar ring schitterde in het zachtgele licht van de sfeerlamp die boven de tafel hing. Ze wachtte tot de ober hen alleen liet voor ze antwoordde op Margots vragen. Nee, ze had niet verwacht dat David haar ten huwelijk zou vragen en ja, het was romantisch. Ze was niet iemand die graag in de belangstelling gezet wilde worden met een groots en publiekelijk aanzoek en dat wist hij ook. Vrijdag was hij vroeger gestopt met werken en had hij voor haar gekookt. Bij het dessert had hij haar verbaasd met een zelfgemaakte chocolade moelleux. De ring had tussen het gebakje en een toef slagroom gelegen en voor ze had kunnen bedenken wat het kostbare juweel op haar bord deed, had David al op één knie gezeten. Achteraf had hij gegrept dat de chocolade zijn manier was om haar te overtuigen om ja te zeggen.

‘Vreselijk zenuwachtig was ik, al heel de avond. Ik was bang dat Jade me zou vragen wat er scheelde.’

Oliver lachte. 'Als je samenwoont met een psychologe, lijkt het me moeilijk om je lichaamstaal onder controle te houden.'

Jade haalde haar schouders op. Ze had Davids nerveuze gedrag afgedaan als het resultaat van een bijzonder stressvolle week, maar dat zou ze hier niet zeggen.

Ze werd gered door dezelfde ober als daarnet, die nu kwam vragen of ze klaar waren om te bestellen. Nadien stuurde ze het gesprek een andere richting uit.

'Hoe bevalt het samenwonen?' vroeg ze opgewekt. Haar vraag werd beantwoord door twee brede grijnzen en ze moest haar best doen om niet in lachen uit te barsten. Ze kon zich iets voorstellen bij de oorsprong van de gelukkige blikken van de twee tegenover haar. Vrij concreet zelfs. Margot was de laatste maanden enorm opengebloeid en blijkbaar hoorden daar ook nogal grafische beschrijvingen van haar nachten met Oliver bij. Eerst met blozende wangen en een verwondering die Jades hart gebroken had, later met pretlichtjes in haar ogen die Jade toonden dat Margot er elke dag een beetje beter in slaagde om het verleden achter zich te laten. Dat ze koos voor de toekomst, voor Oliver.

'Goed, hoor', antwoordde Margot vrolijk. 'Kat heeft me al helemaal geaccepteerd als haar nieuwe huisgenoot.'

Oliver snoof. 'Omdat je ze elke avond omkoopt met snoepjes, ja. Als Kat binnenkort niet meer door het kattenluik past, hou ik jou daarvoor verantwoordelijk.'

Margot straalde. 'O, je bent gewoon jaloers omdat Kat mij leuker vindt dan jou.'

Er werden drankjes voor hun neus geplaatst en Margot nam een grote slok van haar cocktail.

Oliver ging niet meer tegen haar in, maar keek haar zo verliefd aan dat Margot ongetwijfeld knalrood zou worden als ze niet zo opging in de kleurige inhoud van haar glas.

‘Je moet dringend eens een keertje langskomen’, ging Margot onverstoorbaar verder. ‘Nu ik helemaal gesetteld ben, is er eindelijk opnieuw genoeg ruimte om wat mensen te ontvangen zonder dat ze tussen de kartonnen dozen moeten gaan zitten.’

Jade nam zich voor niet meer te lang te wachten om op dat voorstel in te gaan.

‘Misschien kunnen we dan meteen al in enkele bruidsjurkboekjes kijken’, leidde Margot het onderwerp opnieuw sluw in de richting van hun recente verloving.

Jade glimlachte, maar antwoordde niet. Om eerlijk te zijn schrok het idee dat ze binnenkort hun trouwfeest zouden moeten beginnen te plannen haar af. Ze hadden er bewust voor gekozen om nog geen datum vast te leggen, en om eerst nog enkele weken te genieten van het gelukzalige gevoel van verloofd te zijn. Het zoeken naar een zaal, cateraar, jurk en wat er verder nog bij een trouwfeest kwam kijken, zou voor later zijn. David had plechtig gezworen dat hij de planning niet volledig op haar zou dumpen, maar ze wist dat hij met zijn drukke job als commissaris weinig kon beloven.

‘Hebben jullie het nog steeds zo druk met die diefstallen in de buurt?’ vroeg Oliver, alsof hij haar gedachten kon lezen.

David knikte en keek Jade kort aan. ‘Ja. Ik heb Jade ook al gezegd dat ze die ring nooit nog van haar vinger mag doen. Niet omdat ze nu voor altijd bij mij hoort, wat ook wel zo is, maar vooral omdat juwelen de laatste tijd gewoon worden gepikt waar je bij staat. Het is een echte plaag. Er zijn tegenwoordig zelfs groepen actief die gewoon binnenkomen terwijl ze weten dat je thuis bent. Ze splitsen op. Iemand leidt de bewoners af terwijl een of twee anderen op zoek gaan naar waardevolle spullen. De bliksemafleider laat zich naar buiten praten terwijl de anderen rustig hun slag slaan. De meeste mensen hebben pas door dat er iets gestolen is wanneer de inbrekers al lang weg zijn.’

Margot keek geschrokken en Oliver schudde meewarig zijn hoofd, maar Jade dronk van haar glas water om haar glimlach te verbergen. Ze onthield vooral dat ze nu voor altijd bij David hoorde.

Malle, maandag 3 februari, 7.14 uur

David voelde haar blik op zijn lichaam branden en treuzelde doelbewust bij het aantrekken van zijn boxershorts. Toen hij zich omdraaide, zag hij vanuit zijn ooghoek dat Jade nog diep onder de dekens lag, vermoedelijk om haar naakte lijf te beschermen tegen de koude die niet helemaal buitengehouden kon worden door de slaapkamerramen. Door haar omhooggekrulde mondhoeken werden haar ogen tot spleetjes geknepen.

‘Wat?’ vroeg hij haar plagerig.

‘Niks’, antwoordde ze, nog steeds met dezelfde brede lach. ‘Ik ben gewoon gelukkig.’

Hij liet de klerhanger met het hemd dat hij had uitgekozen voor wat die was en ging opnieuw op het bed liggen.

‘Ik mag het hopen’, zei hij speels. ‘Ik heb zojuist mijn uiterste best gedaan om daarvoor te zorgen.’ Hij liet zijn hand onder de dekens glijden en streekte de zijkant van haar borst. Haar lichaam reageerde onmiddellijk en ze kromde haar rug om meer van hem te voelen. Ze huiverde toen hij met zijn duim over haar tepel streek.

‘Da’s niet wat ik bedoelde. Ik had het niet over de seks’, wist ze uit te brengen.

David liet haar los. ‘Hoezo niet?’ vroeg hij gespeeld verontwaardigd.

Jade schoof een stukje op en sloeg de dekens over hem heen, zodat ze opnieuw huid tegen huid lagen.

‘Ik was aan Margot en Oliver aan het denken’, zei ze uiteindelijk.

David trok zijn wenkbrauwen op en Jade rolde meteen met haar ogen.

‘Niet op die manier.’

Hij trok haar dichterbij naar zich toe en ze nestelde zich tegen hem aan vooraleer ze verderging.

‘Ik was aan het denken aan hoe blij Margot eruitziet sinds ze samen is met Oliver. Zo zorgeloos als gisteravond heb ik haar nooit gezien voor zij en Oliver een koppel werden. En dat maakt me gewoon gelukkig.’

Dat was Jade. Zijn verloofde. Gelukkig worden van het geluk van anderen. Het zorgde er niet alleen voor dat ze goed was in haar job, maar ook dat ze automatisch het beste in de mensen om haar heen naar boven bracht. Voornamelijk in hem. Vrij letterlijk zelfs, op dit moment.

Hij gaf haar een zedig kusje op haar kruin, maar liet wel zijn hand over haar rug naar beneden dwalen tot hij de welving van haar billen onder zijn vingers voelde.

‘Zeker dat het niet de seks was?’ probeerde hij nog eens.

Hij zag hoe Jade op haar onderlip moest bijten om niet in lachen uit te barsten.

‘Misschien een beetje’, gaf ze toe, waarna ze zijn net aangetrokken boxershorts opnieuw handig naar beneden werkte.

Jades actie leidde ertoe dat hij later aankwam op het politie-commissariaat dan zijn bedoeling was geweest.

Lina zat achter haar computer en hij vermoedde dat ze zijn ‘Goeiemorgen’ bewust met een vaag gemompel beantwoordde.

‘Koffie, Lina?’ vroeg hij aan zijn hoofdinspecteur. Zonder op te kijken van haar computerscherm stak ze haar vaste mok met peperkoekenmannetjes erop in de lucht.

‘En dit is de tweede al, David’, zei ze veelbetekenend, voor ze haar koffie met een klap weer op haar bureau zette en er een golfje over de geïllustreerde koekjes stroomde.

Het was technisch gezien niet haar mok, want hij had al in het kleine kastje van het commissariaat gestaan voor ze begonnen was bij de lokale recherche, maar toch zou niemand anders op kantoor het in zijn hoofd halen om die mok te nemen.

Niemand, behalve Annabel dan, de nieuwe.

Ze verving Cléo, die sinds vorige week thuiszat en elk moment kon bevallen van haar eerste kindje.

Hij had medelijden gehad met de recentste aanwinst van het team toen hij zag hoe Lina op haar afstapte. Vanwaar hij zat had hij Lina druk zien gesticuleren, waarna Annabel kort beteuterd naar de mok in haar handen had gekeken. Heel even had hij overwogen om in te grijpen. Lina was niet te genieten als ze haar ochtendlijke portie cafeïne nog niet had gehad, en al helemaal niet als er een enthousiast kijkende brunette tussen haar en haar favoriete mok stond. Het was te belachelijk voor woorden, maar er bestond een stilzwijgende afspraak tussen de collega’s om gewoon van het ding af te blijven en Lina met rust te laten zolang de mok niet leeg bij de afwas stond. Ze verrichtte vaak haar beste werk tijdens dat eerste halfuur van de dag, dus iedereen liet het gebeuren. Bovendien had David zich al meerdere keren afgevraagd of ze het met opzet deed en haar ochtendhumeur uitvergrootte enkel en alleen om even niet gestoord te worden. Hij zag haar er nog wel toe in staat.

Maar Annabel had zich verbazingwekkend gracieus opgesteld en voor zover hij had kunnen zien, had ze zich zonder verpinken verontschuldigd, de mok afgewassen en hem gevuld met verse koffie aan Lina overhandigd. Misschien had hij het zich ingebeeld, maar hij zou zweren dat hij zijn collega

zelfs een klein goedkeurend glimlachje had zien geven aan de jonge vrouw. Die laatste leek trouwens niet in het minst aangedaan door Lina's vijandigheid, wat al een behoorlijk indrukwekkende prestatie was geweest tijdens haar allereerste week.

Hij nam zich voor om haar tijdens haar vervanging van Cléo wat vaker mee op sleeptouw te nemen. Als haar koelbloedigheid zich uitstrekte tot in haar werk, kon ze weleens een interessante vaste aanvulling zijn voor zijn team. Als er ooit genoeg budget vrijkwam voor een extra collega, tenminste.

Zijn net opgestarte computer kwam hem meteen de melding geven dat hij over vier minuten verwacht werd in de kleine vergaderzaal voor een overleg met de collega's die op de recente inbraakgolf zaten.

Zuchtend liep hij naar het koffiezetapparaat, waar hij niet alleen een witte mok met het logo van de politie erop onder het protesterende toestel zette, maar ook een glazen karaf liet vollopen met gekoeld water. Hij zette de dranken op een metaal dienblad en liep ermee in de richting van de vergaderzaal. Hij maakte een kleine omweg langs het eiland waar het inbraakteam aan het werk was en waar Annabel ijverig op een toetsenbord zat te tokkelen.

'Van Hecke.'

Het meisje schrok op toen ze haar naam hoorde en haar ogen werden heel even groot toen ze zag dat hij degene was die haar aansprak. Ze herstelde zich echter snel en knikte.

'Goeiemorgen, commissaris.'

'Goeiemorgen. Ik zou graag hebben dat je meeluistert in een overleg.'

Ze knikte. 'Wanneer, commissaris?'

Dat stijve gedoe vond hij stiekem maar niks, maar hij wist dat hij het, zeker in het begin bij de nieuwe collega's, in stand

moest houden. Voor je het wist gingen ze hun eigen servies opeisen en openbaar tegen je lopen morren.

‘Nu, Van Hecke’, zei hij daarom. ‘In de kleine vergaderzaal.’

Alsof ze had zitten wachten op een spannend order, griste ze een notitieblok en wat schrijfgerei van haar bureau en sprong ze overeind.

Ze zag de kan water en de koffie op het dienblad dat hij vasthield, en zonder dat hij de vraag moest stellen, haalde ze enkele glazen en een fles bruiswater uit de kast voor ze hem naar de vergaderzaal volgde.

Hij had verwacht dat ze zijn blik zou proberen te vangen voor een teken van goedkeuring, maar dat was niet het geval. Ze nam plaats aan de ronde tafel en noteerde met een groene balpen in nette drukletters ‘OVERLEG INBRAAKGOLF’ bovenaan op de pagina.

David was onder de indruk van haar efficiëntie en kon zich niet inhouden.

‘Ik heb nog niet gezegd waar dit overleg over gaat’, zei hij.

Annabel glimlachte en reikte hem zijn koffie aan voordat ze voor zichzelf een glas vulde met het water uit de karaf.

‘Ik hoorde Hans er gisterenmiddag iets van tegen Mitch zeggen en aangezien dit de enige vergaderzaal is die bezet is en we inmiddels’ – ze keek op haar horloge – ‘al drie minuten over negen zijn, durf ik ervan uit te gaan dat dit het enige overleg is dat om negen uur gepland stond.’

David voelde zijn mondhoeken trillen. Ze had brutaal kunnen overkomen als ze haar punt niet op zo’n onschuldige toon had geuit.

Voor hij kon reageren, kwam Hans de vergaderzaal binnen gestruind.

‘Ah, goed dat jij er bent, Annabel’, zei hij, alsof hij haar persoonlijk had uitgenodigd. ‘Dan kun jij de notities nemen en een verslag maken.’

Als Annabel het al vervelend vond dat Hans haar als zijn persoonlijke secretaresse behandelde, dan liet ze daar niets van merken.

'Prima', zei ze alleen maar, waarna ze netjes de namen van de aanwezigen noteerde.

Brecht, maandag 3 februari, 9.07 uur

Annabel hoopte maar dat ze er professioneler uitzag dan ze zich voelde en bedankte het universum voor de zoveelste keer in haar leven dat ze niet de neiging had om snel rood te worden. Ze wachtte tot de twee mannen plaatsnamen aan de tafel en streek een pluk donkerbruin haar achter haar oor. Het maakte weinig uit, want zodra ze haar balpen op het papier voor zich zette, viel de lok weer naar voren. Ze vervloekte haar kapper, die duidelijk niet wist wat 'alleen de puntjes' inhield.

'Goed, de recente toename aan inbraken in de politiezone Voorkempen, dus', begon commissaris Speltinckx toen zowel hij als Hans neerzaten. Hij keek kort naar haar en vervolgens naar Hans.

'Kloteroemenen', zei Hans meteen.

'Palinckx', antwoordde de commissaris waarschuwend.

'Wat?' vroeg Hans verontwaardigd. 'Het is geen racisme als het waar is, hé!'

Hij lachte, maar stopte daarmee toen bleek dat niemand hem daarin volgde.

'Zelfs Annabelleke kan je vertellen dat die Roemenen er voor iets tussen zitten, en zij is hier nog maar een goeie week.'

Drie, eigenlijk, maar ze had geen zin om hem te verbeteren.

Het bleek uiteindelijk ook niet nodig.

‘Als ik me niet vergis, is haar naam gewoon Annabel en dit is haar vierde week. Ik mag hopen dat je haar ook al effectief voor de afgelopen drie weken werk hebt gegeven?’

De commissaris zei het op een luchtige toon, terwijl hij door een kopie van het dossier bladerde dat Hans voor hem meegebracht had. De bedoeling was echter duidelijk. Hans werd op zijn plaats gezet door zijn tijdelijke meerdere, en dat in het bijzijn van zijn nieuwe collega, die voorlopig nog altijd lager op de ladder stond dan hijzelf.

Vanuit haar ooghoeken zag ze hem twijfelen, de verschillende opties overwegen. Uiteindelijk koos hij ervoor om de steek onder water te negeren en de vraag simpelweg te beantwoorden.

‘Natuurlijk’, zei hij, op een toon die merkbaar even luchtig moest overkomen als die van zijn leidinggevende, wat niet het geval was. ‘Ik heb Annabel betrokken bij het onderzoek naar die reeks inbraken in de buurt van het Klokkeven.’

Ook niet helemaal waar. Hij had haar kort verteld wat ze gedaan hadden om de daders te vatten en dat enkel en alleen omdat ze hem daarnaar gevraagd had.

Maar ze was allang blij dat hij haar niet meer Annabelleke noemde en besepte goed genoeg dat ze het voorlopig met de kleine overwinningen zou moeten doen, dus knikte ze.

‘Navraag bij de burens leverde weinig op, omdat het voornamelijk ging om mensen die tijdens de inbraken ofwel aan het werk waren, ofwel hun middagdutje aan het doen waren.’

De commissaris zweeg.

‘Geen grap’, zei Hans, toen hij besepte dat dat laatste wel eens zou kunnen overkomen als een sneer naar de oudere burens van de slachtoffers. ‘Blijkbaar is dat daar de standaard. In zeker vier huizen in de straat waar de inbraak vorige week maandag plaatsvond, waren de eigenaars tussen dertien en veertien uur aan het slapen.’

‘Geen getuigen, dus’, concludeerde Speltinckx.

Hans reageerde bevestigend. ‘Afgezien van het bejaarde koppel in het huis van de diefstal zelf. De daders gaan altijd op dezelfde manier te werk. Ze zeggen weinig, maar geven aan dorst te hebben. Vermoedelijk gaan ze ervan uit dat mensen op leeftijd verward raken door hun plotse aanwezigheid. Als ze de kans krijgen, zorgen ze ervoor dat de eigenaars van het huis dat ze willen beroven, zich afzonderen. Zodra die zich in een aparte ruimte bevinden, sluiten ze de tussendeur en laten ze hun handlangers binnen, die dan ongemerkt op zoek kunnen gaan naar waardevolle spullen.’

Het was de uitleg die Annabel vorige week ook had gekregen, waarna ze opgezadeld was met een hele berg papierwerk.

De commissaris knikte, alsof het ook voor hem niet de eerste keer was dat hij dit verhaal hoorde.

‘Zijn er overeenkomsten in de plekken waar de daders toeslaan?’

Hans knikte en haalde een kaartje van de politiezone uit de map die voor hem lag. Hij vouwde het blad open en schoof het over tafel naar Speltinckx, die fronsend naar de zwarte kruisjes keek. Annabel noteerde het woord ‘locaties’ op haar notitieblok en boog een stukje naar voren om de kaart beter te kunnen zien. Elke markering stond voor een inbraak. Elf kruisjes, verspreid over de volledige politiezone. Tot haar verbazing zag ze een kruis staan in de straat die evenwijdig liep met die waar haar ouderlijk huis stond. Haar moeder was vast niet op de hoogte van de inbraak, want anders had ze haar er allang over opgebeld. Ofwel om te zeggen dat ze haar werk niet goed deed, ofwel om te vragen of ze niet af en toe met een politiecombi door hun straat kon rijden om eventuele inbrekers af te schrikken.

Ze zette een streep onder ‘locaties’ en schreef op dat de

verschillende targets uit elkaar lagen. Speltingckx hield haar nauwlettend in het oog.

‘Wat denk jij, Annabel?’ vroeg hij, toen ze haar pen opnieuw neergelegd had. Ze schrok van de directe vraag. Niet zeker waar hij op doelde, besloot ze de vraag met een vraag te beantwoorden.

‘Over de locaties van de inbraken?’

De commissaris knikte.

‘Wel, wat mij meteen opviel, was dat de inbraken ver uit elkaar liggen en dat er telkens maar één woning uitgekozen wordt.’

‘Waarom denk je dat dat zo is?’ vroeg Speltingckx, en hij hief subtiel zijn hand op naar Hans toen die zijn mond opentrok. Hij wilde duidelijk peilen wat hij aan haar had en ze was niet van plan om die kans te laten liggen.

‘Ik denk dat ze bewust kiezen voor woningen waar oudere mensen wonen en dat ze weten dat die mensen thuis zijn. Het is algemeen bekend dat mensen van gevorderde leeftijd vaak juwelen in huis hebben. Goud, edelstenen, parels... Door zulke slachtoffers uit te pikken, vergroten ze de potentiële buit al meteen. Ouderen zijn ook degenen die vaak nog cash geld in huis hebben, omdat ze niet mee zijn met de moderne technologie, of die niet vertrouwen.’

Ze dacht aan haar eigen grootmoeder, die bij hoog en laag bleef volhouden dat online bankieren was uitgevonden om mensen geld uit hun zakken te kloppen.

‘Dat ze er overduidelijk voor kiezen om hun slag te slaan wanneer de bewoners thuis zijn en niet in hun bed liggen, wijst er in mijn ogen op dat niet alleen het financiële belangrijk is voor hen, maar ook dat ze kicken op de confrontatie. Nog een extra reden om niet voor jonge en dus ook fittere mensen te gaan. Anders dan bij klassieke inbraken ’s nachts, waarbij je vaak ziet dat er op één nacht tijd meerdere huizen

in dezelfde buurt uitgepikt worden, kan dat hier niet. Want hoewel ze weinig fysieke weerstand krijgen van de bewoners van de huizen die ze uitkiezen, blijkt dat die mensen nadien wel zo goed als onmiddellijk naar de politie bellen.'

Speltinckx knikte goedkeurend en Hans trok zijn wenkbrauwen op, wat haar de indruk gaf dat hij niet had gedacht dat ze zich effectief zo goed zou inlezen in het gigantische dossier dat hij en Mitch de afgelopen maanden hadden opgebouwd.

'Het feit dat ze meestal overdag toeslaan, wil waarschijnlijk ook zeggen dat ze geen job hebben', vulde Hans aan. Annabel beet op de binnenkant van haar wang. Dat had ze zelf ook nog willen zeggen, maar het was duidelijk dat Hans het maar niks vond dat alle aandacht naar zijn nieuwe collega ging, dus ging ze er verder niet op in.

'Ik neem aan dat je ook al hebt nagedacht over een voorstel om het probleem aan te pakken?' vroeg Speltinckx.

Hans somde de mogelijkheden op zijn vingers op.

'Extra patrouilles in buurten die mogelijk getarget worden, wat geld en mankracht kost, inlichtingsessies voor bewoners, wat niet iets is dat op korte termijn gerealiseerd kan worden, en communicatie via gemeentelijke kanalen. En we weten allemaal hoe snel gemeenten werken', zei hij sarcastisch.

Speltinckx tokkelde met zijn vingers op het tafelblad terwijl hij nadacht. Annabel merkte dat ze sneller moest schrijven om hen bij te kunnen houden, wat haar handschrift niet bepaald ten goede kwam. Ach ja, ze zou haar notities straks toch moeten uittypen voor ze ze kon doormailen.

'Ik stel voor dat we eens een overleg inplannen met de omliggende politiezones om te kijken of zij met een gelijkaardige toename aan inbraken zitten en of er ruimte is om een gezamenlijke campagne op te starten. Neem in ieder geval

ook al contact op met onze afzonderlijke gemeenten om te kijken of ze een artikel in hun gemeentelijk infoblad kunnen plaatsen en schrijf een voorbeeld uit. Ik bekijk met Van de Plas of er budgetten zijn om extra patrouilles in te plannen.'

Van de Plas was de hoofdcommissaris, wist Annabel. Ze had hem nog niet echt gesproken, afgezien van een korte 'Goieimorgen' in de gang, maar hij zag er vriendelijk uit.

Ze had amper de maatregelen die Speltinckx opgesomd had neergepend, toen de deur van de vergaderzaal openvloog.

Lina zag er een pak wakkerder uit dan daarnet en Annabel kreeg zo het gevoel dat dat niet enkel door haar twee kopjes koffie kwam. Haar vermoeden werd zo goed als meteen bevestigd.

'David, een lijk in Schilde. We moeten er nu naartoe.'

2

Schilde, maandag 3 februari, 10.17 uur

Evi Wilssens lag in een onnatuurlijke houding in een poel van haar eigen bloed. De oorsprong van dat bloed was een diepe wonde in haar bovenbeen. De vrouw droeg een oversized T-shirt, het soort dat Lina zelf 's nachts ook vaak aanhad. Haar witte slipje was zichtbaar door de manier waarop ze lag en kleurde op verschillende plekken donkerrood. De handdoek die nog half in haar haren hing, had een lusje en een knoop om hem gemakkelijk op haar hoofd vast te kunnen maken. Enkel de punten van haar haren zaten nog gevangen in de handdoek.

Lina hield Annabel goed in de gaten om haar reactie te peilen. Ze deed een verdienstelijke poging om te doen alsof de macabere scène haar weinig deed, maar Lina had de indruk dat ze bijna even bleek zag als haar witte Tyvek-pak.

David had Lina apart genomen voor ze vertrokken naar de plaats delict om haar te zeggen dat hij wel potentie zag in hun nieuwe collega. Ze moest toegeven dat de nieuwe haar ook meteen was opgevallen. Niet alleen omdat ze erin geslaagd was om op een van haar eerste dagen bij de recherche haar peperkoekenmannetjesmok in te pikken, maar vooral vanwege hoe ze was omgegaan met de confrontatie die daarop volgde. Lina schaamde zich een beetje nu ze eraan terugdacht. Ze wist van zichzelf dat ze niet te genieten was zolang ze haar eerste koffie niet binnen had en daar was Annabel het slacht-

offer van geworden. Maar in tegenstelling tot wat haar andere collega's deden wanneer ze haar ongewild tegen zich in het harnas joegen – verschrikt afdruipten en minstens een halfuur ver uit de buurt blijven en haar binnensmonds mompelend vervloekten – had Annabel haar verbaasd door het tegenovergestelde te doen. Ze had haar mok afgewassen, met verse koffie gevuld en hem met een innemende glimlach aangereikt. Na haar initiële geschrokken reactie, die net iets slechter gemaskeerd was dan die op dit moment, had ze zich heel gracieus gedragen. Ze had eigenlijk gewoon gedaan alsof Lina haar neus niet bijna had afgebeten, maar haar simpelweg vriendelijk had verzocht om een andere mok te kiezen. Het klonk misschien stom, maar voor Lina was het een teken dat de jonge inspecteur zich niet gemakkelijk van haar stuk liet brengen, in tegenstelling tot wat haar onschuldige uiterlijk deed uitschijnen.

Annabel streek haar haar achter haar oren, waar het ongeveer een halve seconde bleef zitten voor het weer in haar gezicht viel. De korte, bruine lokken omlijstten een rond gezicht met een brede mond en de grootste, bruine bambiogen die ze ooit bij een mens had gezien. Ze zag eruit als een van die actrices uit tienerfilms, die zogenaamd het onpopulaire meisje moet spelen, en pas opgemerkt wordt wanneer ze met een belachelijk hoge stapel boeken inbeukt op de sportieve kerel waarvoor half de school in zwijm valt.

Lina knipperde met haar ogen en probeerde te focussen op het tafereel voor zich. Misschien moest ze toch maar wat minder van die zeemzoete films kijken. Want als er één ding was dat Annabel niet was, dan was het een onhandige sufferd die zich stamelend zou laten afschepen wanneer ze geconfronteerd werd met onvoorziene omstandigheden.

Winnie Hendrickx, die deel uitmaakte van de technische

recherche, had haar camera alvast in de aanslag en nam close-upfoto's van het lichaam. Zodra de forensisch patholoog het lichaam verplaatste, zouden ze de beelden nodig hebben om op terug te vallen. Winnie zat, net zoals alle andere aanwezigen, volledig ingepakt in beschermende kledij.

‘Alexander is degene die het lichaam zal onderzoeken, want ik heb deze namiddag en morgen een bijscholing op de planning staan’, zei Oliver tegen David. ‘Hij was net begonnen met een autopsie toen het telefoontje kwam, dus ik val hier even voor hem in, maar je moet bij hem zijn voor de definitieve resultaten.’

Lina keek naar het rechterbeen van Evi, dat in een scherpe hoek lag, met de voet onder haar andere been. In het midden van de woonkamer lagen enkele losse droogbloemen. De vaas waar ze vermoedelijk in hadden gezeten, lag in grote stukken gebroken naast de salontafel. Een van de stukken lag naast het lichaam. De scherpe rand zag rood.

Het leek haar vrij duidelijk wat de doodsoorzaak was, maar ze had lang geleden al geleerd om dat niet luidop te zeggen.

‘Op het eerste gezicht zou ik zeggen dat jullie het moordwapen hier voor je zien’, bevestigde Oliver haar gedachtegang. Hij wees naar de bebloede scherf. ‘Dat het niet om een natuurlijk overlijden gaat, was voor de lokale politie al vrij snel duidelijk, dus het parket moest niet lang nadenken om ons op te roepen. Of het echt om moord gaat of de dood van Evi Wilssens een ongeluk was, kan ik op dit moment nog niet zeggen. Dat is iets waar Alexander naar zal moeten kijken.’

Lina kantelde haar hoofd. ‘Een ongeluk? Bloederig ongeluk dan wel.’

Oliver haalde zijn schouders op. ‘Of doodslag. Maar dat is niet iets waar wij over moeten beslissen. Als het om moord gaat, heeft de dader in ieder geval een onconventionele methode gebruikt.’

David wachtte tot Winnie klaar was met fotograferen en ging toen naar voren hangen, zodat hij de glasscherf beter kon bekijken. 'De dader had geen eigen moordwapen bij zich, of heeft het in ieder geval toch niet gebruikt. Voorbedachten rade valt zeker niet uit te sluiten, maar je zou denken dat iemand die Evi echt dood wilde, zich toch iets beter zou voorbereiden.'

Lina zag de radertjes in Davids hoofd draaien, maar hij praatte niet verder, dus nam Oliver het opnieuw over. 'Zodra jullie hier klaar zijn, onderzoek ik het lichaam ter plaatse nog even voor Patricia en ik de boel aftapen en haar naar Alexander sturen.'

'Heb je al een interval voor ons?' vroeg Lina, meer uit gewoonte dan omdat ze werkelijk dacht dat Oliver haar al meer zou kunnen vertellen.

Er verscheen een zweem van een glimlach op zijn gezicht. 'Je vraag komt elke keer vroeger, Lina. Ik heb nog niet eens de kans gehad om haar kerntemperatuur te meten. Wat ga je de volgende keer doen? Al vragen naar een tijdstip van overlijden nog voor jullie met een lichaam zitten?'

Lina grijnsde. 'Ik kan maar proberen, Oliver.'

'Da's waar. Zodra ik haar temperatuur heb, kan ik je al wel een ruim interval bezorgen. Voor een beperkter interval moet je wachten op de autopsie van Alexander, maar dat wist je natuurlijk al.'

'Waarschijnlijk werd ze gisterenavond aangevallen, toch?' vroeg Annabel. Het was het eerste wat ze zei. Ze zag minder bleek ondertussen. Lina had verwacht dat Oliver zijn wenkbrauwen zou optrekken en iets zou zeggen als 'Laten we niet speculeren' of 'Ik denk dat het mijn job is om dat te bepalen, niet die van jou', maar dat deed hij niet.

'Je klinkt overtuigd', zei hij in plaats daarvan.

Annabel liet zich niet van de wijs brengen door de blikken

van Oliver, Patricia, David en Lina, die nu allemaal op haar gericht waren.

‘Haar haren zijn droog’, begon ze. ‘Die handdoek lijkt me een teken dat ze haar haar gewassen heeft. Dat heeft ze niet vanochtend gedaan, want dan zou het nog nat zijn, anders draag je zo geen handdoek op je hoofd. Ze heeft veel haar, dus dat heeft wel enkele uren nodig om aan de lucht te drogen.’

Ze leek zich te realiseren dat ze wel heel erg veel gaten aan het invullen was met haar eigen fantasie en begon terug te krabbelen.

‘Dat is natuurlijk niet gestoeld op wetenschap,’ zei ze verdedigend, ‘maar dat is wat ik zou denken. Evi heeft zich gedoucht of is in bad geweest, heeft haar haren gewassen en heeft nadien haar slaapshirt aangetrokken en de handdoek om haar hoofd gewikkeld.’

Lina keek naar het lichaam. De haren van de vrouw waren inderdaad niet meer nat.

Ze wachtte op Davids reactie voordat ze zelf haar mond zou opentrekken.

‘Op dit moment is wat je zegt grotendeels giswerk’, zei hij. Annabels mond vertrok heel kort, maar toen knikte ze.

‘Maar het lijkt me wel een onderbouwde gok. We moeten sowieso wachten op de definitieve autopsie van Alexander, maar tot we daar de resultaten van hebben, zullen we er inderdaad van uitgaan dat de moord gisterenavond plaatsvond.’

Hij richtte zich tot Oliver.

‘Als je al een ruim interval kunt bezorgen na de uitwendige autopsie, dan zou dat handig zijn.’

David draaide zich om en keek naar de gesloten deur schuin achter zich.

‘Ik heb begrepen dat de persoon die het lichaam gevonden heeft, momenteel ondersteund wordt door iemand van Slachtofferhulp?’

‘Klopt’, bevestigde Patricia. ‘Ze werd gevonden door Nathalie Clijmans, een vriendin. Corry is al ter plaatse om haar bij te staan. Ze zitten in de keuken. Het arme mens is helemaal van de kaart. Ik weet niet of je veel aan haar zult hebben.’

David wenkte haar en Annabel. ‘We hebben niet altijd veel nodig, Patricia. Een duwtje in de goede richting kan ons soms al ver brengen.’

Schilde, maandag 3 februari, 10.51 uur

Patricia had gelijk. Het snotterende hoopje ellende dat aan tafel zat, zag er niet uit alsof ze in staat was om hen verder te helpen.

Nathalie Clijmans was tweeënveertig en had sinds enkele jaren een eigen kledingzaak. Evi was al van bij de start bij haar in dienst en hoewel ze in leeftijd bijna acht jaar scheelden, waren ze duidelijk goed bevriend. De meeste info die ze op dit moment vergaard hadden over de platinablond vrouw die tegenover hen zat, hadden ze van Corry gekregen. Hoe zij dat uit Nathalie had gepeuterd, was David een raadsel. Op de tafel stonden twee kopjes thee. Nathalie had nauwelijks van het hare gedronken. Alsof ze het goede voorbeeld wilde geven, nam Corry een slokje van haar eigen thee en legde ze een hand op die van Nathalie, die opschrok van het contact en toen pas leek te beseffen dat er nieuwe mensen in de keuken stonden. Lina liep naar de andere kant van de ruimte, waar een waterkoker op het aanrecht stond met een doosje theezakjes ernaast. Ze dronk geen thee, maar rond de keukentafel begon het te druk te worden, en door zich van de groep te verwijderen en een seintje te geven aan Annabel dat ze mee naar het aanrecht moest komen, zag de groep er min-

der intimiderend uit. Je kon zeggen van Lina wat je wilde, maar ze wist wat haar eigen sterktes en zwaktes waren, en weten wanneer je beter een stapje terug deed, was ook een talent.

Zelf ging David tegenover Nathalie zitten.

‘Nathalie, ik begrijp dat je heel erg geschrokken bent van wat je net hebt gezien, maar we zouden je toch graag enkele vragen stellen. Is dat oké?’

Ze vroegen het elke keer, ook al had de persoon die ze spraken eigenlijk niet echt een andere keuze dan ja zeggen. Ook nu knikte Nathalie kort, hoewel ze hem niet aankeek.

‘Kun je me vertellen wat juist de relatie is tussen jou en Evi?’

Hij noemde Evi bewust niet ‘het slachtoffer’.

‘Evi is mijn beste vriendin.’

Het kwam er bijna fluisterend uit. David moedigde haar aan om verder te praten door de stilte die viel niet op te vullen.

‘Zeven jaar geleden heb ik mijn eigen zaak geopend.’

Ze wuifde vaag in de richting van de straatkant.

‘Een kledingwinkel in het centrum. Evi kwam solliciteren en ik heb haar ter plekke aangenomen. Ze is zo’n positieve vrouw. Altijd vrolijk, superhulpvaardig.’

Haar adem stakte bij de laatste woorden.

‘Oh God, oh God, oh God.’

Ze liet haar hoofd in haar handen zakken en sloot haar ogen. ‘Wie wil haar nu zoiets aandoen? Evi doet geen vlieg kwaad.’

Het was exact de vraag waar David ook graag een antwoord op wilde weten, maar hij ging er voorlopig niet op in.

‘Waarom was je hier vandaag?’

Hij stelde de vraag zo neutraal mogelijk. Het was niet zijn bedoeling om aanvallend over te komen, maar hoe miserabel

ze er ook uitzag, ze konden Nathalie in deze fase van het onderzoek nog niet uitsluiten als verdachte.

‘Evi had beloofd om vroeger te komen. We zouden samen de bergruimte opprommelen voor de winkel opening. We hadden om acht uur afgesproken, maar toen Evi er om half-negen nog niet was, en ik haar via de telefoon niet te pakken kreeg, ben ik naar hier gekomen.’

‘Hoe ben je binnengeraakt?’ vroeg hij.

‘Evi had een reservesleutel onder een bloempotje in de tuin liggen. Ze heeft me er ooit over verteld toen ze een weekje op vakantie ging. Ik woon enkele huizen verderop en had gezegd dat ik haar post wel elke dag binnen wilde komen leggen en haar rolluiken af en toe naar boven en beneden zou doen.’

Haar onderlip begon te trillen. ‘Ik was bang dat er anders inbrekers in haar huis zouden zitten.’

Haar blik gleed naar de deur tussen de keuken en de woonkamer, waar het levenloze lichaam van haar beste vriendin lag.

David sprak snel verder, uit schrik dat de vrouw volledig zou dichtklappen als ze nog lang naar de deur zou blijven staren.

‘Dus je hebt de sleutel genomen en bent naar binnen gekomen?’

Hij dacht terug aan zijn gesprek met Hans vanochtend en nam zich voor om hem zeker in zijn artikel te laten opnemen dat het absoluut geen goed idee was om reservesleutels in de tuin te verstoppen. En al helemaal niet onder een bloempot vlak bij de deur.

‘Ik ben naar binnen gekomen en heb vanuit de gang geroepen, maar ik hoorde niks. Even dacht ik nog dat Evi en ik elkaar misschien gekruist hadden, maar toen zag ik dat haar schoenen nog naast de mat stonden en dat haar sleutels nog op het kastje bij de deur lagen.’

De vrouw wist duidelijk niet hoe ze verder moest gaan, hoe ze het afschuwelijke tafereel dat ze in de woonkamer had aangetroffen, onder woorden moest brengen. David besloot om eerst een stapje terug te zetten. ‘Toen je de deur opende, was die toen op slot?’

Er verscheen een denkrimpel in Nathalies voorhoofd. ‘Ik heb aan de deurklink gevoeld voor ik de sleutel zocht, maar de deur ging niet open.’

David keek even naar Lina, die een korte draaibeweging maakte met haar pols. Het was hem zelf ook al opgevallen toen ze binnenkwamen dat Evi’s achterdeur zonder sleutel in het slot getrokken kon worden. Als Evi haar aanvaller zelf had binnengelaten, zou hij waarschijnlijk vertrokken zijn door de deur simpelweg achter zich dicht te trekken. Niet alleen omdat de kans in dat geval bestond dat hij niets wist over de bloempotsleutel, maar ook omdat hij zich zo snel mogelijk uit de voeten zou willen maken. Als de deur op slot gedraaid was, hadden ze ofwel te maken met iemand die op de hoogte was van de verstopte sleutel of die zelf gevonden had, ofwel iemand die zelf een sleutel had van het huis.

‘Moest je de sleutel meerdere keren ronddraaien om de deur los te maken, of alleen maar een klein stukje?’

Nathalie haalde diep adem, zichtbaar opgelucht dat ze nog niet hoefde te beschrijven hoe ze haar vriendin had aangetroffen.

‘Meerdere keren’, zei ze gedecideerd. ‘De deur was niet gewoon dichtgeduwd, maar echt op slot gedraaid.’

Ze was er zich duidelijk niet van bewust dat dat wilde zeggen dat de dader koelbloedig genoeg was om het huis zelf nog af te sluiten. Of dat hij via een andere weg ontsnapt was. Vanuit zijn ooghoek zag David Lina iets tegen Annabel fluis-teren. Hij vermoedde dat Lina hetzelfde geconcludeerd had als hij, want Annabel voelde aan de rand van het raam achter

haar om te kijken of het nog goed dichtzat, terwijl Lina zelf schijnbaar achteloos in de richting van het schuifraam opschoof.

‘Had Evi nog meer reservesleutels laten bijmaken?’

Nathalie schudde haar hoofd. ‘Nee, ze had enkel die ene. Vandaar ook dat ze hem buiten had gelegd. Zo kon iedereen die hier binnen moest zijn gewoon binnen, zonder dat ze sleutels zou moeten uitdelen.’

En iedereen die hier eigenlijk niets te zoeken had ook.

‘Goed, dus je hebt geroepen en toen er niemand antwoordde en je zag dat Evi wel nog thuis moest zijn, ben je naar de woonkamer gegaan?’ ging David verder.

Nathalie sloot haar ogen en knikte. ‘Ik zag Evi meteen liggen. Ik wist niet wat ik moest doen. Het was duidelijk dat ze...’

Ze maakte haar zin niet af.

‘Ik heb de politie gebeld en ben naar buiten gelopen. Daar ben ik gebleven tot ze hier waren.’

Een slimme zet.

‘Heb je in de woonkamer iets aangeraakt?’

Nathalie schudde haar hoofd.

David maakte een mentale notitie dat hij aan Winnie moest vragen om de sleutel die onder de bloempot had gelegen, te checken op vingerafdrukken, net als de deurklinken en de scherven van de vaas, hoewel ze daar allicht zelf ook al aan gedacht had.

‘Heb je enig idee wie Evi iets zou willen aandoen?’

Nathalie keek verrast op, alsof het zelfs nog niet in haar opgekomen was dat de mogelijkheid bestond dat dit niet ging om een inbraak die fout gelopen was, maar om een bewuste aanval.

‘Iemand die Evi iets zou willen aandoen?’ echode ze. ‘Nee, ik heb toch al gezegd dat Evi altijd positief en behulpzaam was?’

David besloot het te laten rusten. Op deze manier zouden ze niet veel verder raken. Niemand was altijd positief en behulpzaam, maar de leuze ‘over de doden niks dan goeds’ gold in deze streek nog altijd heel erg. Misschien dat ze meer succes zouden hebben bij Evi’s familieleden.

Hij bedankte Nathalie voor haar hulp en liet haar in de keuken achter bij Corry. Lina en Annabel volgden hem naar de woonkamer, waar Oliver inmiddels klaar was met zijn uitwendige autopsie en toekeek hoe de biomedicus het bloedspattenonderzoek afrondde.

‘Wat betreft het tijdstip van overlijden kan ik wel al zeggen dat Annabel in de goede richting zat’, zei de wetsdokter monter. ‘Op basis van de lijkstijfheid en de kerntemperatuur durf ik te zeggen dat Evi Wilssens minstens acht uur dood is. Voor een specifiek interval moet je bij Alexander zijn. Op het eerste gezicht lijkt het bloed afkomstig uit de wonde in haar bovenbeen. De dader moet haar slagader geraakt hebben.’

David keek naar de vrouw die voor hem lag. ‘Bewust?’ vroeg hij.

Oliver haalde zijn schouders op. ‘Te vroeg om te zeggen. Mogelijk kan Alexander je na zijn uitgebreider onderzoek meer vertellen.’

David had het antwoord wel verwacht. Het had geen zin om veel meer vragen te stellen, dus nam hij zijn telefoon uit zijn broekzak en keek hij of Tarek hem al meer info had bezorgd over hun slachtoffer. Hij had geluk, want in zijn mailbox zat een bericht van Tarek met de contactgegevens van de ouders van Evi. Ze woonden in Wijnegem, op amper een kwartier rijden. Het gaf hun niet veel tijd om hun strategie te bespreken, maar hoe sneller ze de ouders op de hoogte konden brengen van wat er gebeurd was, hoe beter. Hij mocht er niet aan denken dat de pers hen te snel af zou zijn en dat ze

de dood van hun dochter via de radio of een onlinekrant zouden moeten vernemen.

Wijnegem, maandag 3 februari, 11.56 uur

Niets had Annabel kunnen voorbereiden op het afgrijselijke moment waarop de ouders van Evi Wilssens te horen kregen dat hun dochter op gewelddadige wijze om het leven gebracht was. Niet haar opleiding, niet haar ervaring bij de lokale politie en niet de waarschuwing van zowel Lina als David in de wagen onderweg naar Wijnegem.

Het was bewonderenswaardig hoe David in zijn uitleg duidelijk en toch ook empathisch kon zijn.

Ria was bijna onmiddellijk in elkaar gestort. Als ze niet al had neergezeten, was ze zeker door haar benen gezakt. Gustaaf had het nieuws van Evi's dood met iets minder zichtbare emoties aangehoord, hoewel Annabel hem wel al meerdere keren had zien slikken, alsof hij een brok in zijn keel had die maar niet weg wilde gaan.

Ze was ervan overtuigd dat Ria niets hoorde van wat David vertelde, maar Gustaaf knikte af en toe, hoewel zijn blik regelmatig afdwaalde naar het tapijt onder zijn voeten.

Geen van de twee mensen tegenover hen vroeg hoe hun dochter precies om het leven gebracht was, wat haar deed vermoeden dat ze zich realiseerden dat ze het antwoord op die vraag niet echt wilden weten.

Gustaaf en Ria waren allebei op pensioen. Dat had David hen onderweg gebriefd, dus dat had waarschijnlijk in de mail van Tarek gestaan. Ze vroeg zich af of hij het niet erg vond dat David haar had meegevraagd, en niet hem. Misschien hield hij meer van het bureauwerk, dat kon natuurlijk ook altijd. Hij was er in ieder geval goed in, want David was de

helft van de autorit bezig geweest met het opsommen van wat Tarek hem gemaïld had. Of misschien was hij, net zoals zij, zijn plek nog aan het zoeken in het team. Ze had horen waaïen dat hij gevraagd had om een tijdlang mee te mogen draaïen op andere diensten, zoals Drugszaken en Inbraken en diefstallen, om te kijken wat hem het meeste lag.

‘Als jullie behoefte hebben aan extra ondersteuning, kan er altijd iemand van Slachtofferhulp komen’, hoorde ze David zeggen, terwijl Lina een dienblad op tafel zette met enkele niet bij elkaar passende thee kopjes. Voor iemand die zelf alleen maar koffie dronk, had ze vandaag al behoorlijk veel thee gezet, vond Annabel.

Ria klampte zich al sinds het begin van het gesprek vast aan de arm van haar man, die nu voor de zoveelste keer slikte en zijn blik op David richtte.

Hij kuchte kort en moest het begin van zijn zin enkele keren herhalen voor hij zeker genoeg leek van zijn stem om luider te spreken. ‘Wat doen jullie nu om dat crapuul te pakken dat mijn dochter heeft vermoord?’

Crapuul? Interessante woordkeuze.

Het viel David blijkbaar ook op, want hij pikte er meteen op in. ‘We doen er uiteraard alles aan om de moordenaar van jullie dochter zo snel mogelijk te vatten. We wijzen er dan ook graag op dat je ons altijd mag contacteren als je informatie zou hebben die nuttig kan zijn voor het onderzoek.’

Hij wachtte tot Gustaaf knikte. Ria reageerde ondertussen nergens meer op.

‘Was er iemand met wie Evi recent een aanvaring heeft gehad?’

Gustaaf keek hulpeloos naar zijn vrouw, die blijkbaar weer een beetje bij zinnen gebracht werd toen ze de blik van haar man op zich voelde, maar nog altijd zweeg.

‘Hoe klein die aanvaring ook geweest is, alles kan van